

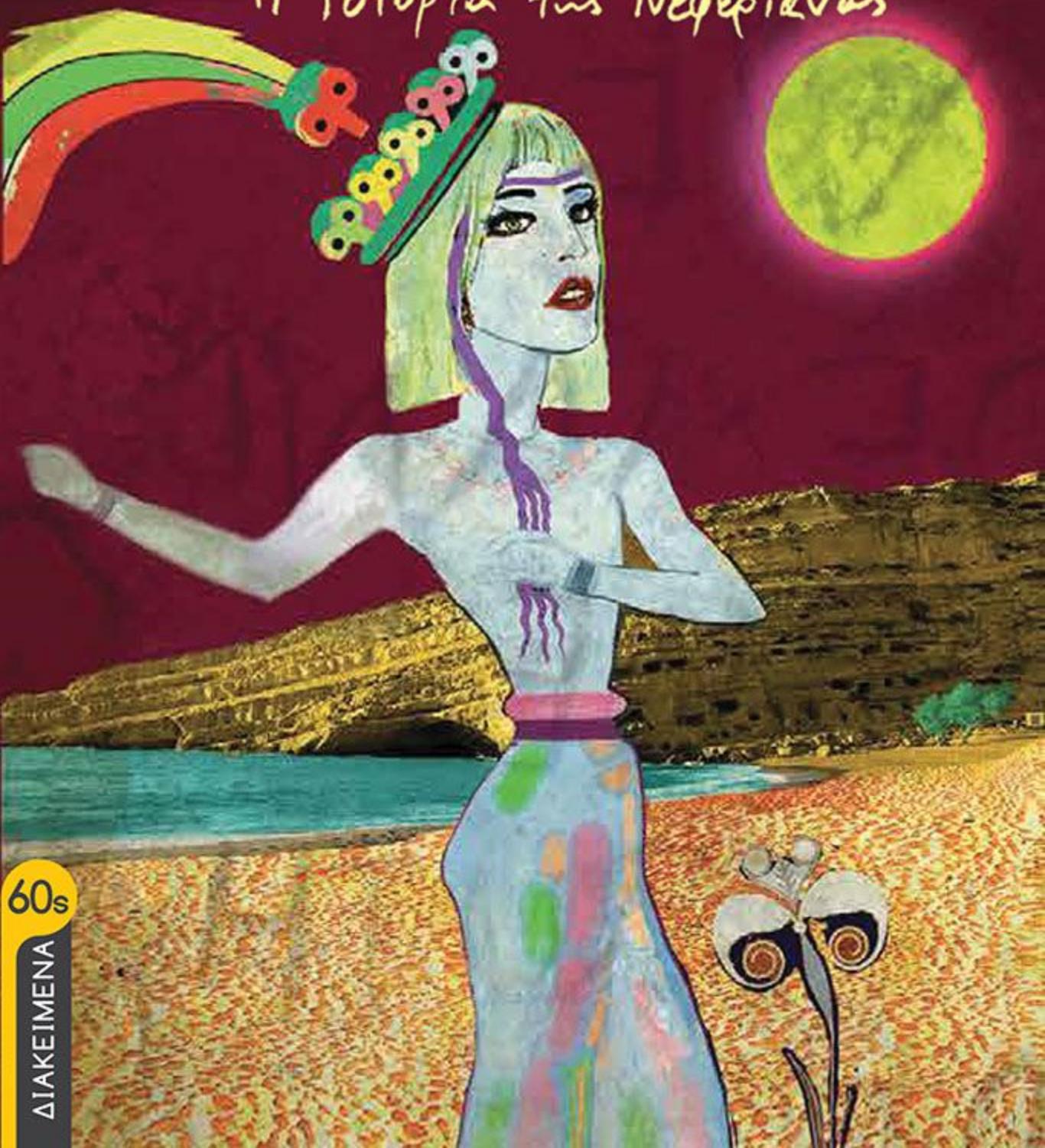

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΓΚΥΡΑ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΝΤΑΛΟΥΚΑΣ

Μάτα Λα

Η ιστορία των Νευριών

60s

ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΑ

Μάταλα

Η ιστορία της Νεφεριάνας

Μανώλης Νταλούκας

Màtada

Η ιστορία των Νεγερίδων

ΑΓΚΥΡΑ

Η εικόνα του εξωφύλλου είναι σύνθεση του Μ. Νταλούκα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ / ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Κριτσωτάκης
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Νέστορας Χούνος

© 2018 ΜΑΝΩΛΗΣ ΝΤΑΛΟΥΚΑΣ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ»

Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

Λάρητρου Κατοών 271 & Γεωργίου Παπανδρέου,
Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 13562

Τηλ.: 210 2693800-4 • Fax: 210 2693806-7

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124
Αθήνα, Τ.Κ. 10681, Τηλ.: 210 3837667 • Fax: 210 3837066
e-mail: info@e-agyra.gr • www.e-agyra.gr

ISBN: 978-960-547-390-7

Χώρα προέλευσης: Ελλάδα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε πλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οποιασδήποτε μορφής πλεκτρονικά, μπχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

Αντί αφιέρωσης

Τώρα! Γράψε «Μερικές φορές, φυτρώνουν στα μάγουλά μου λουλούδια». Κλέψε τη σελίνη πάνω απ' το νερό με τις φούχτες σου. Γέννησε ένα παιδί, δες τον κόσμο μέσα απ' τα μάτια του. Ούρλιαζε ενάντια στον άνεμο, ενάντια στον τοίχο, ενάντια σε ένα φάντασμα φασισμού. Κάψε τον παλιό εαυτό σου. Πιστεψε. Η Ζωή δεν πεθαίνει. Έλα στο μεγάλο μας πάρτι και χόρεψε με: Γιάννη Ρίτσο, Ολυμπία Κουζιώρτη, Δημήτρη Κριτσωτάκη, Θόδωρο Μπασιάκο, Βασίλη Πάντσιο, Ratrace, Τόνια Κοσμαδάκη, Νάντια Πυθαρά και Least Concern, Jim Morrison, Iggy Pop, Διονύση Φαρμάκη, Prins Obi, Barayanka και ξωτικό τους, The Rockin' Dead, St. Guilt, Echo Train, Μαριάνθη Μαρκοπούλου, Παντελή Δημητριάδη, Ξένια Λοκ, Κωνσταντίνα Κριτσωτάκη, Λίνα Φούντογλου, Αντώνη Morgan Κωνσταντουδάκη, Rous, Κυριάκο Ρόκο, Yoko Ono, Beatles, Rolling Stones, Τάσο Προύσαλη, Άρτεμη Ορφανίδη, Ανδρέα Θωμόπουλο, Dilemma, Dusk, Γιώργο Λαθύρη, Γιώργο Μικάλεφ, Playground Theory, Pamela Leake, Άγγελο Αρνιώτη, Χριστίνα Πάτκοβα, Δήμητρα Ζακυνθηνού, Joni Mitchell, Cary Raditz, Λάκη Τυπάλδο, Στέλιο και Πνευλόπη Ξαγοραράκη, Δημήτρη Κωσταγιόλα, Birthmark, Τάσο Σαγρή, Σίσσου Δουτσίου, Odysmod, Δημήτρη Κολέτση (Mitts), Niko Γκενέ, Θάνο Κόν, Αντζή Καρατζά, Σταύρο Μπονάτσο...

Ευχαριστώ όλους όσοι συμμετείχαν στο Πρότζεκτ Μάταλα που έγινε στο ΣΧΟΛΕΙΟ (Προποντίδος 51, Σεπόλια) στις 10,11 και 18 Νοεμβρίου 2017.

Μανώλης Νταλούκας
Μάνης 2018

ΥΓ: Κόντρα, ο δρόμος που μας πηγαίνει ψηλά.

Φ. Γεια
Χ. Γεια
Φ. Κλαις;
Χ. Όχι
Φ. Γελάς;
Χ. Όχι
Φ. Τι έχεις;
Χ. Δεν ξέρω
Φ. Πόσο χρονών είσαι;
Χ. Δεκάξι

Ολυμπία Κουζιώρτη

ΑΘΗΝΑ, 1970

1. Και το καρέβι, όχι νύχτα,
Τελίσενε για την Κρήτη

Στάθηκε στην ακτή, εισπνέοντας ζεστό αέρα κι εκπνέοντας την Αλέξια. Συνέχισε τις βαθιές εισπνοές, μέχρι που έγινε η Νεφεριάνα, πριγκίπισσα της αρχαίας Αιγύπτου. Οι δύο γυναίκες κοιτάχτηκαν με χαμόγελο.

«Είμαι εσύ, πριν γίνεις εσύ, ο φυσικός σύμμαχός σου», είπε η Αλέξια.

Άφοσε το σακίδιο και την κιθάρα να πέσουν στην άμμο.

Μπροστά της, ο κόκκινος ήλιος έγερνε προς τη θάλασσα.

Λευκό σημάδι έσκιζε τον πορτοκαλί ουρανό, το χέρι της χάιδεψε την πτήση του γλάρου.

Έβγαλε τα σαντάλια. Πήρε τη στάση ροδάκινο, έσυρε τα πέλματά της στην υγρή άμμο.

«Τι θέλεις;» ρώτησε δυο και τρεις φορές, και κάθε φορά, απαντούσε: «αποσύνδεση!»

«Τώρα!» φώναξε απλώνοντας τα χέρια στον καυτό άνεμο, κι ανέμιζαν τα μαλλιά της.

Η λέξη έφυγε αστραφτερή, πάνω από τα ήσυχα κύματα θρυμματίστικε, έγινε σκόνη κρινάκια, που έπεσαν σαν βροχή.

Ένα ασπρογάλαζο άλογο βγήκε από το νερό χλιμιντρίζοντας, γονάτισε και πήρε στη ράχη του την Αλέξια, τον παλιό εαυτό της.
«Πού πάμε;»

«Στην άκρη του κόσμου!»

«Ναι!» (Καυτή ανάσα παλλόταν στο στήθος της).

Το άτι έφυγε με τρελό καλπασμό, σπκωνόταν ψηλά το νερό στα χτυπήματα των οπλών του.

«Never Back!» η Αλέξια χάθηκε μαζί με το άλογο, αφήνοντας όμως, πίσω της, βαριές μνήμες.

Θα ξάπλωνε τώρα στην άμμο, φωτισμένη απ' το χαμόγελο του ουρανού, αν δεν την περιτριγύριζαν οι μαύρες του Σεθ σκέψεις.

Έσφιξε τα μάτια. «Μπου!» έκανε απότομα, όμως οι σκέψεις δεν πέταξαν μακριά της.

Μπροστά της ξεπρόβαλε η φιγούρα της Βδελ!

Τις νύχτες, συχνά, έγραφε «τι νιώθω γι' αυτή;» και αμέσως, με γράμματα που έσκιζαν το χαρτί: «Μίσος!»

Στο μεγάλο πέτρινο σπίτι του Σεθ την έπνιγαν όλα. Και προσπαθούσε να ανασάνει, κλείνοντας με κλοτσιές πόρτες, σφίγγοντας στις γροθιές τη γαμωτύχη της, γλιστρώντας στους παγωμένους νερόλακκους, στον άναρθρο λόγο. Δεν πούχαζε, παρά μόνο λίγες στιγμές, στο δικό της δωμάτιο, που ονόμαζε Άσεθ. Εκεί, στην ντουλάπα κρυμμένη, έλιωνε τον πάγο στη φωτιά των ονείρων της και λουζόταν στο παλάτι της Αμάρνας, της ομορφότερης πόλης της αρχαίας Αιγύπτου.

Από καιρό το σχεδίαζε, το είχε εξομολογηθεί μόνο στην Αθηνά.

«Κοριτσάκι, θα φύγω!»

«Oh my God! Γιατί;»

«Δεν το νιώθεις; Να μάθεις να φεύγεις κι εσύ, από εκεί που ποτέ δεν υπήρξες».

Το σχέδιο αποσύνδεσης καθόριζε μέρα μηδέν τα γενέθλιά της. Στο χρυσαφένιο σαλόνι του Σεθ, διάφοροι, αδιάφοροι, γνωστοί, άγνωστοι, φερτοί, υποφερτοί, ανυπόφοροι.

Η Αλέξια έσκυψε στο αυτί της φίλης της: «Ο Μπεκεούγκ... με τη... Βδελ...»

Βδελ (ή μαντάμ Μποβ) έλεγε τη νεαρή μπτριά της, τη Διονυσία, και Μπεκεούγκ, τον πατέρα της, εννοώντας πως η Μποβ τον είχε κάνει Μπε και Ουγκ, δηλαδή πρόβατο χωρίς σκέψη. Η Αθηνά γέλασε. Προτού η Βδελ αρχίσει να ντύνεται βραδινά, πρωί, μεσημέρι και βράδυ, ήταν ένα τρύπιο ταγέρ, γραμματέας. Τώρα όμως, στο μαύρο μάξι της φόρεμα, ήταν η ντόμινα Κίρκη. Καθώς κινήθηκε προς το μέρος των κοριτσιών, μακρύ σχίσιμο αποκάλυψε υπέροχα πόδια.

Τα μάτια της Αλέξιας πήραν το σχήμα στιλέτου.

«Πουτάνα!» ψιθύρισε.

«Να τα χιλιάσεις, αγάπη μου!»

Κοιτάχτηκαν, όπως κοιτάζονται δύο αντίπαλες γάτες. Σίγουρα, η μια θα είχε χιμάξει στην άλλη, αν δεν τηλοσίαζε ο μεγαλοβιομήχανος, κύριος ανυποψίαστος, κύριος Μπεκεούγκ άου άου.

«Κορίτσι μου, να είσαι πάντα ευτυχισμένη!»

Τη φίλησε, κι ύστερα της πέρασε στον καρπό χρυσό ρολόι, το ακριβό δώρο του, για τα γενέθλιά της.

Μια τούρτα με αναμμένα κεριά προσγειώθηκε και όλοι τραγούδησαν Happy birthday.

«Όλα είναι ποπ!» είπε τις λέξεις γελαστά η Βδελ, φελλοί τινάχτηκαν στον αέρα, σαμπάνια και αφροί γέμισαν τα ποτήρια...

Ο Ηλίας Αντωνίου έκανε πρόποση:

«Εύχομαι στην Αλέξια να είναι γερή κι ευτυχισμένη, μέχρι τα βαθιά της γεράματα...»

Την κοίταξε τρυφερά και συνέχισε:

«Η Ζωή είναι μπροστά σου... Follow your heart!» Σήκωσε ψηλότερα το ποτήρι. Χειροκροτήματα και η Μποβ ανακοίνωσε: «Η Αλέξια θα παίξει πιάνο. Ζήτησε να το μεταφέρουμε στον κίπο. Το μικρό ρεσιτάλ θ' αρχίσει σε λίγα λεπτά. Μας έχει ετοιμάσει ειδικό πρόγραμμα-έκπλοξη!»

Ξανά χειροκροτήματα, και jazzy funky μουσική γέμισε το σαλόνι. Ζευγάρια, φελλοί πιπδούν στον ρυθμό, μπίρι μπίρι μπο, και η μαντάμ Μποβ, με γοφούς ζάχαρη, βγάζει μάτι.

«Tragedy», ψιθύρισε η Αλέξια. Γύρισε προς τη φίλη της: «Με τι μοιάζουν;»

«Ουγκαούμ άου άου».

«Ω, ναι! Πες ξανά!»

«Πυροτουβλοκλίντζουρες!»

Έσφιξαν τα χέρια. Αποχώρησε με γυάλινα μάτια. Στον διάδρομο ανέπνεε θειάφι.

Άνοιξε την πόρτα του Άσεθ, μπήκε διστακτικά, βγήκε για να ξαναμπεί με ορμή.

Στάθηκε στον τοίχο, μπροστά στην άδεια κορνίζα. Είπε τους στίχους που θα την περνούσαν στην χώρα του Never Back:

Θα περάσω το δάσος

μετά το ποτάμι

θά ρθεις;

Θα βρω ένα σπίτι

θα χει και κήπο

θά ρθεις;

Θα σε κρατάω

θα με κρατάς

*να περάσουμε το ποτάμι
σ' αρέσει η μουσική;
ξέρω λίγο κιθάρα
θα μαζεύουμε μανιτάρια
θα σου φτιάχνω φαγητό
θα σου πλένω τα μαλλιά
και θα σου τρίβω την πλάτη
θα γελάμε μέσα στα νερά
θα ντρέπομαι να κάνω μπάνιο μπροστά σου
κι εσύ θα με λες βρόμικη
θα σου φτιάχνω καφέ
και ζεστή ωραία σοκολάτα
θα κοιμόμαστε μαζί και θα κάνει κρύο
θα βρέχει και θα τρέχει το λούκι
και θα φτάνει στο ποτάμι.
Θά 'ρθεις;
Μ' αγαπάς;
Θα περάσουμε το δάσος μαζί¹
δεν σε ντρέπομαι
σ' έχω συνηθίσει
θα κάνει κρύο
και θα φοράμε πουλόβερ.
Θά 'ρθεις;
Θα περάσουμε το δάσος
και μπορεί και να βρέχει
και μπορεί το ποτάμι να φουσκώσει
και θα σε κρατάω και θα με κρατάς
και θα τρέχει το λούκι.
Θά 'ρθεις;*

Αλλά η κορνίζα παρέμεινε σιωπηλή, και η Αλέξια την φίλησε ψιθυρίζοντας: «I'll be thinking of you».

Στην ντουλάπα, εκεί όπου κρυβόταν και η ίδια συχνά, έκρυψε το μπουκάλι. Το πήρε και νευρικά κατευθύνθηκε στο παράθυρο. Κοίταξε έξω, προσπαθώντας να δει μακριά, τον φυγά εαυτό της. Μέσα της άκουσε τη φωνή:

«Πήδα!»

Άνοιξε το παράθυρο, πήρε ανάσα βαθιά, θέλοντας να πει την όμορφη μέρα. Oh a happy day! Πήδησε και τροχάδην πήγε στην πέργολα, πίσω από την πισίνα της βίλας.

Σταμάτησε στο πανάκριβο πιάνο.

Τα δάχτυλά της έσφιξαν το γυαλί.

Ένα σπουργίτι αναπήδησε σε κλαδί, καθώς αφαιρούσε το πώμα.

Τα μεγάλα της μάτια σκοτείνιασαν.

Follow your heart...

Η βενζίνη απλώθηκε πάνω στα πλήκτρα, στην ουρά, στο αστραφτερό ξύλο.

Άναψε σπίρτο, δίστασε μόνο για λίγο, και μετά: «Ελεύθερη σαν τα πουλιά... Τώρα!»

Η φωτιά τινάχτηκε ψηλά, το πουλί πέταξε στον απέραντο ουρανό. Λάμψη πήραν τα χείλη, τα μάτια, τα μαλλιά, φως το μέτωπο, φως το χέρι, όλα γύρω της έγιναν φως. Άνοιξε τα χέρια διάπλατα, κι έμεινε άγαλμα, φωνάζοντας με τα μάτια, όσα έκλεινε στην καρδιά της.

Ύστερα, έγινε ελάφι, και γρήγορα διέσχισε την κατάφυτη αυλή. Τρέχοντας, άκουσε «Μη φύγεις χωρίς εμάς!» Ήταν η Ελπίδα, η Πίστη, και η Αγάπη, οι τρεις νεράιδες που από μικρή αναζητούσε ματαίως. Υπήρχαν τελικά, κρυμμένες στα δέντρα! «Πολύ αργά, κοπελιές! Τσάο!»

Λαχανιασμένη έφτασε στο σπόρ αυτοκίνητο. Γύρισε το κλειδί. «Happy birthday της κόρης...» Άφοσε μικρό αναστεναγμό και κοιτάζοντας προς το πέτρινο κτίριο: «Goodbye, Σεθ». Έφυγε σπινιάροντας γράφοντας στην άσφαλτο δυο γραμμές, ως εκεί που έστριψε ο δρόμος. Άνοιξε το ραδιόφωνο να πάρει ρυθμό.

I can feel, there's some way out of here...

Γύρισε τέρμα την ένταση. Τραγουδούσε κι αυτή, οδηγώντας με μεγάλη ταχύτητα, αλλά με σίγουρο χέρι...

*... though my soul is all embraced by fear
and then time changes all its ways
turns its sweet to a bitter taste...*

Δάγκωνε τις λέξεις βλέποντας στον δρόμο, τον εαυτό της να τρέχει πεζή, και να χάνεται σαν βολίδα, κάνοντας μπιπ-μπιπ. «Τελικά, το road runner, υπάρχει...»

Γέλασε με τη σκέψη της, κι έσφιξε περισσότερο το τιμόνι.

«Και έφυγες;» την ρώτησε το αποσβολωμένο κοχύλι.
«Όπως βλέπεις, χαζό...», απάντησε το κορίτσι.

Η ζωή είναι ένα ταξίδι με αυτοκίνητο. Δρόμοι, σκάλες, δωμάτια, μπαρ, ένα χάδι, ένα ίσως φιλί, μια μικρή (ενίοτε και μεγάλη) αγάπη, περνούν στην απόσταση. Ακόμα κι όταν κρύβεσαι πίσω από την κουρτίνα της θλίψης, είναι σαν να κοιτάς από παράθυρο αυτοκινήτου, τη ζωή που κυλά και χάνεται κατακόκκινη.

Ω, ναι! Υπάρχουν και άλλα οχήματα. Όπως; Το πλοίο!
Νύχτα ήταν όταν έφθασε στο λιμάνι.
Αφοσε κάπου το αυτοκίνητο, σαν άχροντο πια αντικείμενο.
Όταν περνάς το ποτάμι, αφήνεις τη σχεδία, δεν την κουβα-
λάς, στην άλλη όχθη στην πλάτη.
Περπατούσε τώρα, σε νέο έδαφος, ανάμεσα στον κόσμο που πε-
ρίμενε το βαπόρι. Σαν τουρίστρια με σακίδιο και κιθάρα (τα είχε
στο πορτμπαγκάζ από την προηγούμενη μέρα). Γύρω της άγνω-
στα πρόσωπα, και φωνές «Ζεστές τυρόπιτες και σουβλάκια».
Κάπου άκουσε μουσική. Ένας τύπος φρικιό, έπαιζε με την
κιθάρα του το τραγούδι.

*Eίμαι ένας ταξιδευτής, περιπλανώμενος
τους δρόμους παίρνω κάθε φορά
και με στοιχειώνουν τα χιλιόμετρα
βλέπω τ' αστέρια στον ουρανό,
και μόνος μου τις νύχτες παραμιλώ*

Χαμογέλασε. Θυμήθηκε δικά της ποιήματα, που έγραφε από
μικρή, για κάποια φυγή, κάποια περιπλάνηση, κάποια ελευ-
θερία. Οργισμένα ποιήματα, στην αρχή άτεχνα, όπως άτεχνα
προσπαθεί κάποιος που πνίγεται να ανασάνει.
Ο τύπος τώρα τραγουδούσε πιο δυνατά...

*Ki óla t' αστέρια καίν' απόψε
Ki óla ta mátiα καίν' απόψε
Πάρε την τράπουλα και κόψε
Τη γκαντεμιά στα δύο κόψε
Moiáζει n νύχτα μ' αναμμένο φιτίλι
Mia σπίθα φτάνει μακελειό να γίνει*

Είπε μέσα της «Καλή τύχη, μίστερ passenger». Έτοι τον αποχαιρέτησε μυστικά, και μπήκε στο πλοίο. Στάθηκε στην κουπαστή, τα μάτια της βυθίστηκαν στο σκοτάδι. Μια κοπέλα, κερένια, λεπτή. Υπάρχει στη ζωή του καθένα. Μπορεί να την έχεις συναντήσει κι εσύ. Αν είσαι αταξίδευτος, δεν την προσέχεις καθόλου. Αν είσαι ποιητής, την ερωτεύεσαι στη στιγμή, την πλησιάζεις, δήθεν να της ζητήσεις φωτιά. Εκείνη σε κοιτά με παράπονο... «Αν δεν με είχες αφήσει, δεν θα ήμουν μόνη εδώ».

«Τι;» ρωτάς με απορία.

Καθώς σου ανάβει το τσιγάρο, λέει σιγά:

«Δεν μ' έχεις γνωρίσει ακόμα;»

Τότε, στο μικρό φως, βλέπεις το μόνο πρόσωπο που έχεις αγαπήσει με πάθος. Και θυμάσαι που μια νύχτα την άφησες, ψάχνοντας ξένα πρόσωπα της φυλής ουγκαούμ άου άου. Εκείνη σε έβλεπε, πίσω απ' τις κουρτίνες, καθώς έτρεχες μακριά της. Την λένε Μαρία, Κάρολ, Κατερίνα, Αλέξια... Έχει πολλά ονόματα, αλλά το πραγματικό είναι Νεφεριάνα, που σημαίνει «καρδιά μου».

Της σφίγγεις το χέρι.

Θέλεις να της πεις πόσο άδειος αισθάνεσαι. Γονατίζεις μπροστά της, αλλά την παίρνει ο άνεμος, και την πάει σβιλιν, με σκουπόξυλο, στο φεγγάρι. Έτσι φεύγει τώρα αυτή, με τα μάτια θολά, σε όλα τα όνειρα, σε όλες τις ιστορίες, σε όλα τα μεγάλα βιβλία. Ψιθυρίζεις «τίποτα πια» και μένεις να κοιτάς το κενό που σου χτυπάει τον ώμο και σε ρωτά «πώς είσαι, φιλάρα;»

Στο κατάστρωμα, ταξιδιώτες πολλοί, μωρά έκλαιγαν, στοιβαγμένες βαλίτσες, σακιά και καλάθια. «Ήταν ένα μικρό καράβι...» πήγε να πει, αλλά την έκοψε ένας

τύπος μυστήριος, με φωνή βραχνή, δυνατή: «Ωρέ κατακαμένη Αράχωβα, Νταβέλη, Νταβέλη...» Μικρό αγόρι, στεκόταν κοντά. Πόσο ήθελε να κρατήσει κι αυτή, έτσι ανέμελα, τον χάρτινο ανεμόμυλο που είδε να κρατά το παιδάκι.

Φαντάστηκε ξαφνικά, ανεμόμυλο σε νοσί.

Ψηλά στον ουρανό, χαρταετούς να πετούν κόντρα στον άνεμο.
Ήθελε να φωνάξει στο αγόρι «Κόντρα, ο δρόμος που μας πηγαίνει ψηλά».

Δεν το έκανε. Του έστειλε όμως το αγαπημένο τραγούδι της, με τη σκέψη:

*I will fly a yellow paper sun in your sky...
When the wind is high, When the wind is high*

Πήρε βαθιά στην ανάσα της, τον άνεμο που ερχόταν από τη σκοτεινή θάλασσα.

«Όλα είναι ταξίδι...» άφοσε τις λέξεις ψιθυριστά και μετά, τι το ήθελε να πει δυνατά «αλλά... έρχονται κι οι φουρτούνες!»

«Να δαγκάσεις τον κώλο σου!» μια γριά που την άκουσε, σταυροκοπήθηκε, ξορκίζοντας τον κακό λόγο.

Ο μυστήριος τύπος την πλησίασε, δείχνοντάς της κάτι σαν τοσοδούλι εικόνισμα.

«Έχω κι αυτό!»

«Τι είναι;» τον ρώτησε ξέπνοα.

«Τετραβάγγελο, για την κακοτοπιά, τον πονοκέφαλο, την κακογλωσσιά, το κακό μάτι».

Πήρε μια έκφραση πικραμύγδαλο κι έστρεψε το πρόσωπό της αλλού. Πιο κάτω, στο κατάστρωμα, ένας νεαρός με κιθάρα, τραγουδούσε...

*Κοίταξε το αύριο και μην κλαις το σήμερα πώς γίνεται χθες
Θα γιάνουν όλες οι πληγές κοίταξε το αύριο και μην κλαις*

«Το αύριο;» ρώτησε τον εαυτό της σαν να άκουγε τη λέξη για πρώτη φορά.

Έκλεισε λίγο τα μάτια, κοίταξε μέσα της, είδε το Αύριο, ήταν ντυμένο λευκά, της θύμιζε γιατρό, και της έλεγε «έρχομαι».

«Αστείο που είσαι!» του είπε, άνοιξε τα μάτια, ο νεαρός με την κιθάρα, πια δεν υπήρχε.

Ουπς! Ήταν παραίσθηση ή μια εικόνα που γλίστρησε από το κανάλι του χρόνου; Προχώρησε με σπασμένο το βήμα. Στο μπαρ του πλοίου όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα.

«Κοπελιά, επαέ, αν θέλεις κάτσε μαζί μας!» της φώναξε κάποιος με κρητική φορεσιά.

Φαινόταν αρχοντάνθρωπος, μαζί του μια γυναίκα κοντά στα τριάντα, ανάμεσά τους, δύο κορίτσια. Κάθισε, αφού ευχαρίστησε.

«Καλώς την! Κρητικιά;» ρώτησε η γυναίκα.

«Η μπτέρα μου...» –τα μάτια της έλαμψαν– «ήταν Κρητικιά.

Έχει πεθάνει».

«Άχου, καπμένο, είσαι ορφανό;»

«Ναι... μόνο από μπτέρα».

«Μόνο από μάνα γίνεσαι ορφανή... Το κατάλαβα πως είσαι δικιά μας, γιατί είσαι κούκλα, σαν τις κόρες μου». Οι μικρές γέλασαν.

«Να σας ζήσουν, είναι πολύ όμορφες».

«Έτσι είμαστε εμείς οι Κρητικές. Η μια έχει μπλάβα μάτια, η άλλη έχει πράσινα, γι' αυτό και μας αγαπούνε και μας επαίρουνε από που και λίγο. Από την Αθήνα με ζητούσανε, αλλά από τα Ανώγεια βρήκα εγώ τον αφέντη».

Κοίταξε με λατρεία τον άντρα της που έβαζε ρακή από μικρή νταμπζάνα.

Πρόσφερε στην Αλέξια ποτηράκι.
«Ευχαριστώ».

Θα έπινε σίγουρα, το είδε σαν φάρμακο.
Ένιωσε τα μάτια της βαριά, κουρασμένα.

Σ' έναν γρήγορο ύπνο είδε τη στιγμή που γεννιόταν, ένας γιατρός την κρατούσε ανάποδα. Πήρε την πρώτη ανάσα και έκλαψε.
«Με κλάμα έρχεσαι στη ζωή...», άκουσε που έλεγε ο γιατρός, και μετά θόρυβο, ταραγμένες φωνές.

«Χάνουμε τη μπτέρα!»

Τα μεγάλα σαστισμένα ματάκια της είδαν την αέρινη γυναικεία μορφή που λουζόταν σε πανέμορφο φως.

Στο μέτωπό της αισθάνθηκε ένα φευγαλέο φιλί, ενώ άκουσε καθαρά τη φωνή της: «Φεύγω. Να το θυμάσαι αυτό πάντα, μικρή μου. Με κλάμα έρχεσαι στη ζωή. Το πρώτο αίσθημα όταν περνάς απ' το σκοτάδι στο φως είναι ο πόνος».

«Αποκοιμήθηκε», είπε η γυναίκα στον άντρα της, «να της ρίξω το σάλι μου, θα κρυώσει».

Μέσα στο όνειρο, το κορίτσι ήταν τώρα σ' ένα μεγάλο λιβάδι. Μακριά της, η λατρεμένη μορφή εκείνης που έφευγε. Κομμάτια έγινε να τρέξει να την προλάβει, σκόνταψε, έπεσε. Τότε η μπτέρα της γύρισε και την σήκωσε, κλείνοντάς την σε σφιχτή αγκαλιά: «Μαραμένο μου κοριτσάκι, σ' αγαπώ, να προσέχεις». Η Αλέξια είχε στα χείλη της τώρα ένα ωραίο χαμόγελο. Και το καράβι, όλη νύχτα, ταξίδευε για την Κρήτη.

ΜΑΤΑΛΑ

Η Ιστορία της Νεφεριάνας

Η Άνοιξη του 1970 είναι το τελευταίο συγκλονιστικό χαμόγελο της Ουτοπίας.

Το βιβλίο περιγράφει τη φυγή της Αλέξιας από το σπίτι της στην Αθήνα και από μία ατμόσφαιρα που την πνίγει. Το δεκαεξάχρονο κορίτσι πηγαίνει στα Μάταλα όπου γίνεται η χίπισσα Νεφεριάνα, και ζει τον έρωτα και το ψυχεδελικό όνειρο στις σπηλιές των βράχων.

Η ιστορία αναβιώνει την Εποχή των Λουλουδιών και βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα. Στο τέλος εκείνης της Άνοιξης η χούντα κλείνει τις σπηλιές με στρατιωτικού τύπου επέμβαση, που θυμίζει την κινηματογραφική ταινία «Φράουλες και Αίμα*». Το βιβλίο είναι πλημμυρισμένο από τα μαγικά χρώματα και το μαγικό τοπίο της Κρήτης, το υπούργειο που ο συγγραφέας θεωρεί δεύτερη πατρίδα του και το ωραιότερο μέρος του κόσμου. Η Τζόνι Μίτσελ, ο Κάρεν, ιστορικά πρόσωπα της ψυχεδελικής εποχής, πρωταγωνιστούν σε μια ιστορία αγάπης που θα σας μείνει αξέχαστη.

* Η ταινία βασίζεται στην αληθινή ιστορία της εξέγερσης των φοιτητών στο πανεπιστήμιο της Columbia στα μέσα της δεκαετίας του '60.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

25

ΙΟΡΝΙΟΥ